11e Jaargang No. 33. Derde Kwartaal (27-39) 24 April 1918.

De Revue der Sporten

Officieel Orgaan van het Nederlandsch Olympisch Comité.

Uitgave: A. W. Bruna & Zoon's Uitgevers Mij, Utrecht. - Redacteur: Leo Lauer.

Abonnement per jaar f 7.50, per kwartaal f 1.87½, verhoogd met 7½ cts. incasso-kosten. Buitenland f 10.50.
Afzonderlijke nummers f 0.17½.

Abonnementen kunnen ieder kwartaal aanvangen, doch men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

Stukken voor de administratie bestemd gelieve men te richten tot de Uitgevers.

Stukken, voor de Redactie bestemd, te zenden naar Leidsche Kade 71, Amsterdam (Int. Tel. 4578 Z.).

N.B. Ingezonden artikelen en foto's worden niet geretourneerd, tenzij men dit in een begeleidend schrijven verzoekt, en voor de terugzending postzegels insluit.

Voor advertentiën wende men zich tot den Heer J. F. CAMMELBEECK, Stationsdwarsstraat 9, Utrecht.

Verkrijgbaar bij: Filiaal der HIMA RIJWIELFABRIEK. — Voorstraat No. 8, UTRECHT.
WETERINGSCHANS — HOEK FREDERIKSPLEIN 271, AMSTERDAM.
J. v. d. BERGH. — Bergen op Zoom, Steenbergschestraat 4-6-8-10.
J. C. VAN HOOF VAN DAAL. — Bergeyk.
J. J. v. LOON. — Breda, Korte Boschstraat No. 4.
Fa. Wed. J. VAN ROOIJ. — Boxtel.
L. VAN BERKOM. — Teteringen, Ginneken.
P. A. v. d. BRAAK. — Gilze-Rijen.
H. v. d. LINDE. — 's Hertogenbosch, Jan Heinstraat No. 2.
ADR W. HOOIJEN. — Hilvarenbeek.

HIMA'S

zijn goede rijwielen.

Ajax is Zondag jl. op bezoek geweest bij Be-Quick in Groningen. De Amsterdammers speelden nl. hun tweeden wedstrijd om het Kampioenschap van Nederland. De strijd is fel geweest en Ajax heeft slechts met 1—0 kunnen zegevieren, mede dank zij het uitnemend doelverdedigen van den Noordelijken doelman. Wij brengen in dit nummer nog eenige kiekjes van dezen wedstrijd. Ajax staat thans gelijk met Go Ahead. Beide elftallen speelden 2 wedstrijden, wonnen twee wedstrijden met 3 doelpunten voor en 0 tegen. De strijd kan dus interessant worden.

HÔTEL—CAFÉ—RESTAURANT „SUISSE", AMSTERDAM.

HÔTEL—CAFÉ—RESTAURANT „SUISSE", AMSTERDAM.

BOVEN ZIJN STAND LEVEN....

The desire of fame, not regulated, is as dangerous to virtue as that of money.
Dr. JOHNSON.

De Spartaan-geschiedenis, voorbeeld van corrupte toestanden in ons sport-leven, een historie, waarvan de geheele voetbal-wereld eenvoudig paf staat, bracht mij de woorden van den Engelschen publicist Johnson in den geest. Het verlangen naar roem is gevaarlijk! Het verlangen naar geld eveneens! Parbleu, door welke sombergrauwe dreven treedt men, wanneer zoowel de begeerte naar het een als naar het ander kwelt?

Ja, ja, die Spartaan-geschiedenis ....

Lezer, gij herinnert u de worsteling tusschen laatstgenoemde vereeniging en A. F. C. om de leiding in de Westelijke Eerste Klasse B. Een nek-aan-nek race! De laatste wedstrijd-dag bracht de beslissing, en deze viel in 't voordeel der „reds" uit. Maar.... De Spartaan had nog een kansje door het winnen van haar protest, naar aanleiding van den kamp tegen Feyenoord dd. 31 Maart jl. ingediend. Gij begrijpt, ami lecteur, dat alles, wat Spartaan was, reikhalzend naar de decisie van de desbetreffende commissie uitkeek. Ja, de spanning was van zoodanigen aard, dat de voorzitter der organisatie — hetzij op eigen initiatief, hetzij na ruggespraak met zijn mede-bestuursleden — een laatste middel beproefde, een waren „coup de désespoir". Deze leider smeedde het booze plan, den scheidsrechter, een figuur van beteekenis in dit protest, om te koopen. Hij stelde zich daartoe met dezen functionaris in verbinding, en bood, zou laatstgenoemde voor de Protest-commissie ten gunste van De Spartaan getuigen, hem het aardige zak-centje ten bedrage van vier-honderd gulden aan. De referee, met name de heer Veldhoven, waarschuwde evenwel den N. V. B., en men besloot, den omkooper te ontmaskeren. Het ging romantisch toe. In deze geschiedenis heeft nl. een gordijn, waarachter het Bondsbestuurslid Kips zich verschool, een rol gespeeld. Dat gordijn ontplooide zich, toen de Spartaan-praeses, een zekere meneer Van Alphen, zijn aanbod had herhaald, zelfs een soortgelijke schriftelijke verklaring had afgegeven, en daar trad de sportieve Sherlock Holmes naar voren. De vriend, die wenschte te corrumpeeren, schrok zich, wat men onparlementair noemt, een aap. Desniettegenstaande zette hij eerst een grooten mond op, welke houding zich daarna wijzigde in een flauw-vallen. Of dit een appel-flauwte is geweest, durf ik niet beweren. Zeker is het evenwel, dat de Spartaan-voorzitter zich ras herstelde, en het, o.a. tegenover een verslaggever van „De Telegraaf", deed voorkomen, of de heer Veldhoven hem tot omkooperij had geprovoceerd. Dit lijkt, gezien het waarschuwen van den N. V. B. door den scheidsrechter, op den vreemden sprong van den rat, die in 't nauw zit, en wij kunnen deze Van Alphen'sche verklaring dan ook met een schouder-ophalen voorbij-gaan. De N. V. B. heeft van de zaak spoedig werk gemaakt, een commissie stelde bereids een onderzoek in, evenwel meer om uit te maken, of Van Alphen op z'n eigen houtje, dan wel op aandringen van het Spartaan-bestuur handelde. Gaat men af op hetgeen ik tot nu toe van de kwestie vernam, dan lijkt het er veel op, dat de praeses het kind van de rekening zal worden. Nu, het zal mij geenszins berouwen, indien men dit, verderf zaaiend, heerschap buitengemeen straft. Hij, nog wel een scheidsrechter van den N. V. B., zal voor goed in onze sport-wereld afgedaan hebben. Dergelijke figuren kan men niet langer dulden. Blijkt evenwel de organisatie zelve schuld te dragen, dan dient men de vereeniging De Spartaan een straf op te leggen, die haar heugen zal, al zijn er dan ook verzachtende omstandigheden.

Verzachtende omstandigheden?

Reeds meermalen is in dit tijdschrift gewag gemaakt van het opbloeien van het z.g. volks-voetbal. Onze redactie heeft bedoelde evolutie steeds zonder voorbehoud toegejuicht. Het wil mij nu evenwel voorkomen, dat deze ontwikkeling in sommige opzichten te ras is geschied. De Spartaan-geschiedenis is in dier voege een voorbeeld. Deze vereeniging van arbeiders heeft zich in betrekkelijk korten tijd opgewerkt. Zij kwam in de eerste klasse op een oogenblik, dat haar financieele grondslagen daarvoor waarschijnlijk nog te zwak waren. En zoo werden Dr. Johnson's woorden op deze organisatie helaas van toepassing. Ware het De Spartaan beschoren geweest, kampioen-wedstrijden te mogen spelen, de schatkist der club had een degelijke vulling ondergaan. Daarbij heeft deze menschen wellicht de begeerte naar roem gestoken. En twee oorzaken voor de afwikkeling van het sportieve drama waren aanwezig.

Nu heeft men er in de pers op gewezen, dat er nog iets anders dan spel-kwaliteit noodig is voor eene vereeniging om in de eerste klasse te worden toegelaten, om zich daar te handhaven. Men doelde op de pecunieele basis. Zouden degenen, die zich thans op dit standpunt stellen, echter niet hunne verontwaardiging gelucht hebben, hadde de N.V.B. te zwakke financiën eener club als motief aangegrepen om deze niet te doen promoveeren? In een ander blad las ik deze zinsnede: „Laten wij zorgen, dat nog niet meer intellectueelen zich van de voetbal-sport afwenden." Alsof het intellect iets te maken heeft met de moraliteit! Afgezien van het feit, dat een dergelijk beweren als een zweep-slag is in het gelaat van arme, maar eerlijke sportsmen, zoo is een verzuchting als deze, vooral in dezen tijd, nu de denkkracht ziek en rot blijkt door moord- en roofzucht, verre van psychologisch-juist, inderdaad ongerijmd en daarom gevaarlijk.

De Spartaan-geschiedenis is een hoogst onverkwikkelijke. N. V. B.-chirurgen, het mes er in! Kerven! Zoo-

OFFICIEEL ORGAAN.

COMMISSIE TER VERBREIDING VAN LICHAAMSOEFENINGEN TEN PLATTEN LANDE.

Ter verbreiding van de lichaamsoefeningen ten platten lande werd door het Bestuur eene Commissie benoemd bestaande uit de Heeren:

Mr. F. Kranenburg, Amsterdam, Voorzitter.
J. A. Wijnmalen, Amsterdam, Secretaris.
Joh. Heynen, den Haag.
W. J. H. Mulier, Den Haag.
Kapt. P. W. Scharroo, Den Haag.

De Maatschappij tot Nut van het Algemeen zegde hare medewerking toe en benoemde tot haren afgevaardigde in deze Commissie: Mr. L. H. Feschotte, Amsterdam.

De Secr.-penn.
C. A. W. HIRSCHMAN.

J. S. MEUWSEN — Hofleverancier — HOEDEN- en MODEMAGAZIJNEN
AMSTERDAM: Leidschestr. 4 - Beurspassage h. Damrak - Damstr. h. Nes - Doelenstr. h. Achterburgw. - ROTTERDAM: Mosseltrap 3 - Boymansstr.
Grootste sorteering HOEDEN in Nederland. — Speciale merken in slap en stijf vilt.
„MONOPOL" f 4.50 „METEOR" f 7.50 „SPECIAL" f 9.50
Alleen in deze merken kunnen wij U meer dan 150 verschillende modellen voorleggen.

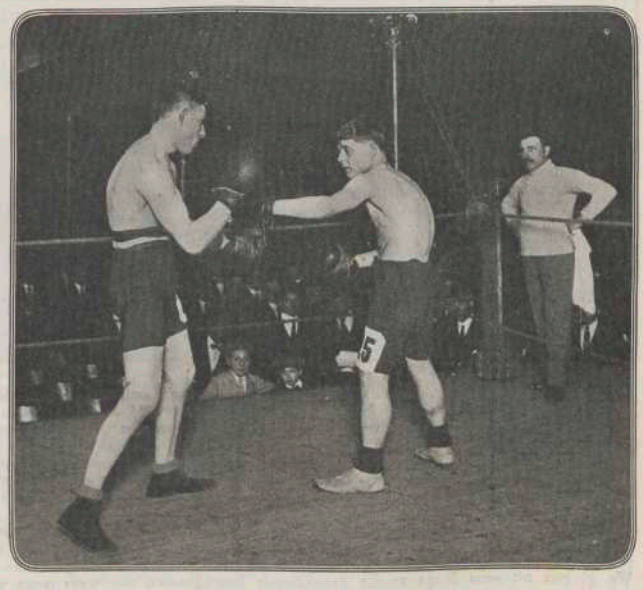
doende genezen! Maar men belichte toch vooral den toestand op juiste wijze, en wende geen pogingen aan, een antipathie te wekken tegen het zg. volks-voetbal. Onze voetbal-sport benadert zoozeer het maatschappelijke leven, dat corruptie, daar aanwezig, ook in onze beweging bezwaarlijk kan weg-blijven. Ook in de voetbal-sport is het geld een rol van beteekenis gaan spelen. Welaan, waarom zou dit ruil-middel, op dit ondermaansche de oorzaak van veel smart, ook ons, sportsmen, niet leed en verontwaardiging brengen? Het is een bedroevend, logisch gebeuren, in de praktijk onzer samenleving moeilijk te ondervangen. Daarom hebben degenen, die stelling kiezen tegen een sportief opbloeien van volks-voetbal ongelijk. Daarom slaan de bewierookers van het intellect de plank mis, en zijn nog onkiesch op den koop toe. Ja, ja, dat intellect! Men herinnere zich slechts de politieke schandalen, de ergerlijke feiten in het bank-wezen, die datzelfde intellect op zijn geweten heeft, de onverkwikkelijke staaltjes, waarop zg. ontwikkelde, beter gesitueerde sportsmen, ons getracteerd hebben! Het is heusch niet noodig om de paupers in onze beweging op zulk een brute wijze met de hak te bewerken.

Nog eens: mij schijnt deze Spartaan-geschiedenis een der kwade gevolgen van het contact, dat ons sport-leven met het maatschappelijk bestaan heeft verkregen. Ook in onze gelederen bestaat de „allmighty dollar". Dàt woord zegt genoeg! Maar in het maatschappelijk bestaan corrigeert de rechtbank; ook in onze kringen moet dus de leuze weerklinken: „Il y a encore des juges à La Haye!" Al zijn er verzachtende omstandigheden, bekijkt men de kwestie van economisch en psychologisch standpunt, neemt men aan, dat hier een organisatie boven haar stand leefde, de straf dient een waarschuwing voor andere zwakke naturen te zijn.

De „penalty" is in dit geval onontbeerlijk!

LEO LAUER.

Zondag j.l. hebben in Maison „Bellevue" te Amsterdam de Amateur-Kampioenschappen van den Nederlandschen Bokxbond plaats gevonden. Fotografeeren is in de Bellevuezaal uiterst moeilijk, en wij kunnen er slechts nevenstaand kiekje van geven. Het boksen stond over het algemeen niet op hoog peil. Boksen is geen vechten. Dat vergaten de deelnemers blijkbaar. De volgende kampioenen werden uitgeroepen: Roomsma (extra licht gewicht), Wienesen (licht gewicht), Bisschop (licht midden gewicht), W. La Croix (midden gewicht), Staats (zwaar middengewicht) en Heyneman (zwaar gewicht).

KWATTA'S MANŒUVRE CHOCOLAAD blijft toch altijd maar **het** merk voor de sport.

DE KRACHTSPORT EN DE GYMNASTIEKONDERWIJZERS.

No. 27 van de „Revue" brachtnatuurlijk weer een stukje over krachtsport van de hand des heeren Brands. Ik had dit wel verwacht! Had de heer Brands het contra van den heer Scheffer op de vergadering van Gymnastiekonderwijzers inzake Boksen en Worstelen kunnen aanhooren, voorwaar, hij had wel anders geschreven.

De wetenschappelijkheid en waarde van dit contra zijn voor mij zeer twijfelachtig. Waarom? Het draaide weer om de bekende groote woorden, anatomisch — physiologisch — paedagogisch. Eenige aanhalingen van heeren Doctoren en een directeur van een luchtschool moesten dienen om vooroordeel te wekken tegen boksen.

Gelukkig kunnen wijdaar legio uitspraken van Doctoren en intellectueelen tegenover zetten, welke voor onze verdedigingssport pleiten.

En toen Scheffer het spreekgestoelte verliet, zeide hij met zekere voldoening en trotsch... 25 minuten te hebben gesproken! Dus het hing al weer af van de quantiteit en niet van de qualiteit.

MONICO. Rembrandtplein 5, — Amsterdam, — Halvemaansteeg 21.
BODEGA. GRILL ROOM. DEUX ORCHESTRES TZIGANE.
AMERICAN BAR. DINER ET SOUPER CONCERT.
Cuisine Française. — Cave renommé. Restaurant à prix fixe et à la carte.
Manager: J. TH. VAN DORMOLEN, du Grand Laboureur d'Anvers.

Doch, geachte heer Brands, zijn wij sport- of gymnastiekleeraren eigenlijk wel de menschen om het worstelen wetenschappelijk te behandelen? Als gij denkt van wel, dan hebt ge het glad mis. Zeker, wij kunnen wel nagaan, welke spieren enz. bij een oefening in actie zijn, of dat er meer of minder van ademhaling en bloedsomloop gevergd wordt (dit heb ik op de vergadering wel degelijk gezegd, Brands), doch daarmede zijn we nog niet wetenschappelijk.

Om den physiologischen invloed van lichaamsoefeningen op het individu te kunnen nagaan, moet men physioloog zijn.

En zulke menschen hebben we bij mijn weten in ons land nog niet. Wij hebben nog geen Schmidt of Le Grange. En, o ironie, nu verwachtte Brands van mij, simpel sportleeraar, een wetenschappelijke uiteenzetting van het al of niet schadelijke voor het lichaam van krachtsportbeoefening.

Dr. Med. F. A. Schmidt in zijn „Physiologie der lichaamsoefeningen," vertaald door P. J. Schuil, zegt er ons al iets van, doch jammer voor Brands, het is niet in 't voordeel der krachtsport.

Schouderligging is niet het doel bij worstelen, zegt Brands.

Maar even later zegt hij van den heer Ploeger: „Met een gemakkelijkheid enz. wordt een tegenstander in de vele hem bekende grepen opgenomen en tot den val naar de mat getrokken en...", dat heeft de heer Brands weggelaten, op de beide schouders gelegd. Onthen het maar niet, Brands, het gebeurde mij met denzelfden vriend Ploeger tijdens de demonstratie driemaal in vijf minuten. En ge zegt het zelf, Ploeger gaf zichzelf door deze demonstratie een niet te onderschatten brevet van bekwaamheid.

Bij alle takken van sport hebben we een doel voor oogen.

Voetbal, cricket, boksen, gymnastiek, zij alle hebben een doel. Bij het worstelen is dit schouderligging, en nu is de fout, die ik gemaakt heb, dat ik dit zoo snel mogelijk wil zien gebeuren, terwijl gij liever hebt, dat het pas gebeurt na het maken van een aantal grepen en parades.

In den kortst mogelijken tijd iemand met beide schouders op den grond drukken behoeft geenszins te gebeuren door het aanwenden van alle beschikbare lichaamskracht. Integendeel, ik heb uw vriend en mijn leermeester Ploeger, in zijn zwaarste partijen meer en spoediger resultaat zien bereiken door 't aanwenden van zijn behendigheid, sluwheid en alzijdige geoefendheid, dan door zijn physieke kracht. En... hij onderwijst zijn leerlingen ook in die richting.

Aan het slot van zijn betoog zegt Brands: „Niet aan mij, doch aan U, onderwijzers in lichaamsoefeningen, behoort de leiding!"

Juist, zeer juist!

Alleen, de betrokken leeraren willen er niets van weten, d.w.z. de aanhangers en bewonderaars van den redacteur van „Het Turnblad". Maar gelukkig is er ook nog een categorie, welke er anders over denkt. Dat zijn zij, die wat meer in de sportwereld hebben rondgekeken, die hebben gezien, hoe 'n overdrijving daar dikwijls plaats heeft, die hebben gezien, hoe roekeloos er dikwijls met jeugdige lichamen op sportvelden enz. wordt rondgesprongen.

Bij het debat heb ik de vraag gesteld, wie dan *wel* — als volgens den heer Scheffer de gymnastiek-onderwijzers *niet* met sport op de hoogte behoeven te zijn — bevoegd zijn de lichaamsoefeningen van de jeugd in goede banen te leiden. Ik heb op die vraag geen antwoord ontvangen.

J. H. v. DIJK.
Sport- en Gymnastiekleeraar bij de Marine.

Aangezien van Dijk zoovele niet ter zake dienende punten in het debat brengt, moet ik afzien van een schriftelijke beantwoording. Zou ik in gelachten den gymnastiek-onderwijzer gewogen en te licht bevonden hebben? Ik wil er niet aan denken!

De Gymnastiekleeraar van Dijk beaamt dat de „leiding" behoort gelegd te worden in handen van onderwijzers in lichaamsoefeningen. — Dat stemt mij vol vreugde. — Van Dijk's hulp roep ik daarom in, om in deze richting met mij te willen samenwerken, terwijl ik hem hiermede uitnoodig om in een openbaar debat onze beide artikelen eens te bespreken. G. A. M. Brands.

EEN jachtrit op Sumatra. Op 16 September j.l. werd een van de mooiste jachtritten van dit jaar gehouden op Sumatra's Oostkust. Nog nooit te voren waren bij een dergelijken tocht zoovele deelnemers en deelneemsters geweest, en zelden werd door één van ons allen zulk een magnifiek parcours gereden. De „Langkat Rij-Club", die den tocht had georganiseerd, komt dan ook alle lof toe en meer in het bijzonder geldt dit wel voor één der leden, die niet alleen de regeling van den tocht op zich had genomen, doch tevens als gastheer aan het gezelschap van 35 ruiters en 10 amazones na afloop van den rit een welkom ontbijt aanbood. Van heinde en ver kwamen deelnemers opdagen; ze waren allen voor dag en dauw in hun auto's gestapt om bijtijds (6 uur) op het emplacement van de tabaksonderneming Namoe Trassi te zijn. Vandaar zou de tocht beginnen, de paarden, die al eenige dagen te voren waren gezonden, stonden om 6 uur ongeduldig op het gras te trappelen, toen allen zich op het groote grasveld verzamelden. Hoewel een zware regenval den nacht van tevoren, den weg op sommige plaatsen vrij onbegaanbaar had gemaakt, is de tocht toch zonder ongelukken afgeloopen. Welk een afwisseling! We gingen nu eens langs smalle kronkelende boschpaadjes, dan weer langs wuivende paddivelden, of in vollen galop over oude begroeide plantwegen. Zeven keer leidde de weg door de rivier; soms stond het water tot aan de borst van het paard en menige klacht werd geuit over het onpractische van den rijrok — dit natuurlijk van vrouwelijke zijde —. Pittoresk stak de roode rijrok van enkele heeren af bij den witten, die overheerschend was. Sumatra's Oostkust is schoon, en zij, die den tocht meemaakten, zullen er wel van overtuigd zijn, dat het landschap Langkat tot de schoonste behoort. De tocht leidde grootendeels langs onbekende wegen; immers, waar geen weg bestond, had men er een laten aanleggen, of, waar het pad te dicht langs het ravijn liep, dit verlegd, tijdelijk waren zelfs op sommige plaatsen bruggen gemaakt om ook hen, die niet van slootjespringen houden, niet af te schrikken. Voor springliefhebbers waren op enkele punten hurdles geplaatst. De rijsport, die hier langen tijd weinig beoefend werd, hoewel Medan een rijschool rijk is en er dus alle gelegenheid bestaat om haar te leeren, bloeit, sinds dergelijke rijpartijen worden gehouden. Gemakkelijk is het niet om aan een goed Australisch paard te komen, want sinds geruimen tijd worden uit de Engelsche koloniën geen paarden uitgevoerd. Dit bezwaar zal na den oorlog zijn opgeheven. Moge dan de rijsport hier in de Oost een nog grooter vlucht nemen, want geen sport ter wereld werkt zoo stalend op lichaam en geest als het rijden te paard. Bijgaande photo stelt een stopplaats in een Bataksche kampong voor.

Mej. G. ANDREAE.

A. F. C. heeft Zondag jl. haar eersten wedstrijd voor het Kampioenschap van Nederland gespeeld. A. F. C. ging op bezoek bij Willem II te Tilburg. Nu, wij kunnen niet anders zeggen, dan dat de Amsterdammers zich kranig hebben gehouden. Willem II won weliswaar met 2—0, maar de „reds" hebben de eer der zoo gesmaalde margarine-eerste-klasse flink opgehouden. Wij geven op deze bladzijde een drietal snapshots van den strijd. Men ziet boven een overzicht van het Willem II-terrein. Beneden rechts is de aanvoerder van A.F.C., de bekende speler Kooy, afgebeeld. Links komt Mr. Van Bisselick voor, de scheidsrechter, die den wedstrijd tusschen Willem II en A. F. C. leidde.

Waarom zijn er zoo weinig roeiers?

Velen zijn geroepen, weinigen uitverkoren. Zoo ergens, dan is dit bij de roeisport van toepassing op diegenen, die den lust in zich voelen opkomen de riemen ter hand te nemen. Niets ziet er op het oog gemakkelijker uit dan het roeien.

Als men langs de oevers onzer vaarten en rivieren wandelt en men ziet als niet ingewijde een roeiboot door kloeke roeiers bemand voorbijglijden, dan lijkt dit op het oog niet moeilijk en velen voelen dan onweerstaanbaar de neiging in zich opkomen, het ook eens te probeeren, en weinigen zijn er die twijfelen omtrent den uitslag hunner pogingen.

Ik wil hier niet mee zeggen, dat het roeien zulk een buitengewoon moeilijk werk is, of dat voor deze sport bijzondere eigenschappen noodig zijn, maar ik wil waarschuwen tegen een al te groot optimisme.

Juist dit optimisme leidt tot teleurstelling.

Op onze vereeniging in Den Haag heb ik er velen zien komen en velen zien gaan.

Die kwamen, waren zonder uitzondering bezield met de beste voornemens om het roeien in de perfectie te leeren. Er was voor gezorgd, dat geregeld gelegenheid was om te worden geïnstrueerd, dat er steeds iemand aanwezig was om die eerste schreden op het onbekend terrein te leiden. Wat dit beteekent weet een ieder, die in het bestuur van een Roeivereeniging heeft zitting gehad.

Desondanks kwamen de, in den aanvang, enthousiasten ongeregeld en bleven ten slotte weg.

Dit is niet alleen teleurstellend voor de leerlingen zelf, maar niet minder voor de instructeurs.

Wat is hiervan de reden?

In de eerste plaats, omdat men zich het roeien te gemakkelijk voorstelt.

Bij het roeien worden groepen spieren in werking gesteld, die bij andere takken van sport niet op den voorgrond treden. Ik wil slechts wijzen op de rug- en buikspieren, die bij het heen en weer zwaaien van het bovenlijf grooten arbeid verrichten.

Degene, die voor het eerst deze bewegingen moet uitvoeren, voelt zich spoedig vermoeid en heeft den volgenden dag een onbehagelijk gevoel in verschillende lichaamsdeelen. Het zijn juist deze gecoördineerde bewegingen van verschillende spiergroepen, die groote eischen stellen aan onzen geest. Dit ontlokt bij de meeste roeiers de verzuchting, dat ze ook aan alles tegelijk moeten denken.

Het is niet alleen dat men heeft te letten op een doelmatige lichaamshouding in de verschillende gedeelten van den slag, ook komt daarbij het werk van armen en beenen, het inzetten, omdraaien en uitdrukken der riemen.

Dat achter deze verschillende bewegingen ook weer niet zoo erg moeilijk zijn, bewijzen de jongens van 15-16 jaar, die zonder er bij na te denken, al die bewegingen dikwijls, als bij intuïtie, min of meer correct uitvoeren van de eerste les af.

Ouderen willen het meer bestudeerd doen, waardoor ze zich bovenmatig inspannen, de meest onmogelijke houdingen aannemen en zich daardoor snel vermoeien.

Het valt den meesten tegen, dachten het sneller aan te leeren, verliezen den moed, blijven weg en geven het op.

In de tweede plaats, omdat de overgroote meerderheid, die met roeien aanvangt, geen volharding heeft, geen energie om ondanks de eerste teleurstellingen voort te zetten, wat eenmaal begonnen is.

Het is een allereerste vereischte, dag aan dag de oefeningen te herhalen, zelfs als pijnlijke spieren de bewegingen minder aangenaam mochten maken. Als men 14 dagen trouw geoefend heeft,

zal men in de meeste gevallen inzien, wat men te doen en wat te laten heeft. Dan is de moeilijkste tijd voorbij en zijn de vorderingen, om zoo te zeggen, dagelijks waarneembaar.

Een groote fout van eerstbeginnenden en waartegen van de zijde der instructeurs niet genoeg gewaarschuwd kan worden, is, dat ze veel te hard trekken; ze denken dat alleen door sterke spierinspanning de boot vooruit kan gaan. Dit is geenszins het geval, na den inzet van de riem is de opzwaai van het lichaam voldoende om de boot in beweging te brengen; het is hoofdzakelijk de rug, die den arbeid verricht. Het spreekt van zelf, dat veel afhangt van den instructeur die de eerste oefeningen leidt. Er zijn heel goede roeiers, die niet de gave van instrueeren bezitten, en er zijn roeiers, die zelf niet tot de eersten behooren en wel de gave hebben het anderen te leeren, de moeilijkheden kennen, en dadelijk zien waar de fouten worden begaan en deze, op voor de leerlingen duidelijke wijze, kunnen demonstreeren.

Zij, die dus plan hebben lid eener roeivereeniging te worden, hebben zich allereerst af te vragen of ze iets voor de sport over hebben, of ze door den zuren appel heen willen bijten, alvorens de genoegens aan hen kunnen worden geopenbaard. Als ze zich dat voorhouden, zullen teleurstellingen uitblijven.

Dr. B. BORNEMAN.

Nog een drietal foto's van de wedstrijden om het Kampioenschap van Nederland te Groningen en Tilburg. De eerste illustratie stelt de elftallen van Willem II en A. F. C. voor. De tweede illustratie geeft een pittig optreden van den Noordelijken doelman in den kamp Be-Quick— Ajax weer. Tenslotte de teams van Be-Quick en Ajax gekiekt!

In Den Haag is Zondag tusschen H. V. V. en H. B. S de jaarlijksche wedstrijd om het Zilveren Doel gespeeld. H. V. V. won met 3—0. Bovenstaande illustratie is aan deze ontmoeting ontleend.

Biljartsport.

Een belangrijke Jaarvergadering.

In de jaarvergadering van den Nederlandschen Biljartbond, de vorige week in een der zalen van „Krasnapolsky" te Amsterdam gehouden, zijn eenige besluiten, genomen welke, om de belangrijke en tamelijk diep in den tot nog toe gevolgden gang van zaken ingrijpende veranderingen, welke daarvan het gevolg zullen zijn, wel verdienen te dezer plaatse gememoreerd te worden.

De Biljartvereeniging „K.R.A.S." had namelijk voorgesteld een andere klasse-indeeling en een anderen maatstaf van prijstoekenning dan de tot dusver gevolgde en had althans in zooverre succes, dat het eerste gedeelte van dit voorstel werd aangenomen (met 30 tegen 11 stemmen), terwijl het tweede gedeelte welis-

Nog een foto van den wedstrijd H. V. V.—H. B. S. De kiek drukt de verwondering der spelers uit, die naar het doel staren, waarop Boelie Kessler juist een schot afzond, dat echter op de lat terecht kwam.

waar verworpen werd, doch in zekeren zin reeds was ondervangen door een besluit van het bestuur van den N.B.B., om in den vervolge den moyenne-factor in dier voege in de prijsberekening te betrekken als ook ten deele beoogd werd door het voorstel van „K.R.A.S."

Men herinnert zich wellicht, dat wij in deze rubriek reeds ettelijke malen gewezen hebben op de noodzakelijkheid van een revisie van den prijsberekenings-maatstaf, daarbij aangevende als richting, waarin een bevredigende oplossing van dit inderdaad zeer moeilijke vraagstuk te vinden zou zijn: een stelsel waarin gelijkelijk rekening gehouden wordt met het aantal gewonnen partijen, het totaal der gemaakte punten en het algemeen gemiddelde over alle partijen, inplaats van het tot nog toe gevolgde internationale stelsel van prijstoekenning *alleen* naar het grootst aantal gewonnen partijen.

In dezen zin werd dan ook door „K.R.A.S." een voorstel gedaan en door den Voorzitter dezer vereeniging, den heer J. Coucke, toegelicht met o. i. volkomen logische argumenten. Onder anderen bewees de heer C. zonneklaar dat volgens het voorgestelde systeem van prijstoekenning in plaats van den heer Willig, de heer Pijper dit jaar kampioen 2de klasse had behooren te zijn, een conclusie, waarmede wij volkomen accoord gaan.

Evenwel: het bestuur van den N. B. B. was er tegen en ook het grootste deel der vergadering scheen het een ietwat bedenkelijke nieuwigheid te vinden, en zoodoende werd het voorstel verworpen. Waarmee de zaak echter nog niet van de baan is. De vergadering besloot namelijk terloops, dat een enquête ingesteld zal worden, teneinde de meening der spelers zelve over deze zaak te weten te komen.

Volledigheids- en rechtvaardigheidshalve geven wij hier plaats aan de argumentatie van het Bondsbestuur tegen het voorstel, een argumentatie overigens, waardoor wij geenszins overtuigd zijn van de superioriteit van het oude systeem tegenover het voorgestelde, al ware het alleen maar, omdat, zooals ook de heer Coucke reeds in zijn dupliek opmerkte, de bezwaren van het bestuur tegen het „K.R.A.S."-voorstel in nog grooter mate op het oude systeem zelve van toepassing zijn.

„Reeds lang vóórdat het voorstel tot wijziging van het reglement op de kampioenschappen door de Biljartvereeniging „K.R.A.S." was ingediend, heeft het Bestuur van den Nederlandschen Biljartbond de vraag behandeld of het aan dat reglement ten grondslag liggend systeem al dan niet behoorde te worden gehandhaafd. Artikelen in de groote pers en in sportbladen verschenen, opmerkingen van verschillende zijden gemaakt, wenken door tot oordeelen bevoegden gegeven, en niet het minst de uitkomsten van de in dit jaar en ten vorigen jare gehouden kampioenschappen tweede klasse, stelden het Bondsbestuur van zelf voor de inderdaad actueele vraag of het stelsel van prijstoekenning uitsluitend op grond van gewonnen partijen moet worden bestendigd, dan wèl of ook andere factoren, met name de behaalde moyennes, bij die prijstoekenning in aanmerking behooren te komen.

Ofschoon nu met eenstemmigheid werd aangenomen, dat in het algemeen gesproken de speelsterkte in de behaalde moyenne tot uiting komt, was de overgroote meerderheid van het Bondsbestuur van oordeel, dat als winner van een in partijen verdeelden wedstrijd moet worden aangemerkt de speler, die er in slaagt het grootst aantal partijen te winnen, die dus telkens, althans zoo dikwijls mogelijk, het doel bereikt, dat bij den aanvang van elke partij wordt beoogd. Dat ook uit dit winnen van partijen de speelkracht van een wedstrijdspeler kan blijken, zelfs dikwijls pleegt te blijken, werd voor betwisting kwalijk vatbaar geacht.

Maar — zoo werd door eene minderheid opgemerkt — naast dezen onbetwistbaren factor, moet toch ook aan de moyenne eenige medezeggingskracht worden toegekend, en allerlei berekeningen werden aan de hand gedaan om aan dit stelsel een vasten vorm te geven. De eenvoudigste en hierdoor aantrekkelijkste was wel deze, dat het aantal gewonnen partijen vermenigvuldigd wordt met de behaalde doorsnee-moyenne, en dat het product van deze beide getallen beslissend is. In dit systeem wordt dus winner van een wedstrijd een speler, die 6 van de 7 partijen heeft gewonnen met een doorsnee-moyenne van 8 (product 48) en niet de speler die alle 7 partijen heeft gewonnen met een doorsnee-moyenne van 6.75 (product 47.25).

Hoe aantrekkelijk dit stelsel er ook uitzag, de meerderheid van het Bondsbestuur kon er hare goedkeuring niet aan hechten, al ware het slechts, omdat het, veel meer en op andere wijze dan de bestaande regeling, de deur openzet voor misbruiken. Een speler toch, die geen kans heeft een wedstrijd te winnen, kan uiterst gemakkelijk van zijn sympathie voor enkelen van de overige deelnemers blijk geven, en — wat nog erger is — ook van zijn antipathie.

Daarenboven werd de berekening van de moyenne bij eene partij, die beëindigd wordt wanneer een bepaald aantal punten is behaald, en waarin beide spelers niet steeds een gelijk aantal beurten erlangen, onzuiver geacht. En aan dat bezwaar kan niet worden tegemoet gekomen door de serie te doen uitspelen en aan beide spelers steeds een gelijk aantal beurten te gunnen, want hier door zou aan het karakter van een partij met een te voren bepaald aantal punten al te zeer geweld worden gedaan.

Eindelijk zou door eene berekening als hiervoren geschetst een wedstrijd in bedenkelijke mate het strijdkarakter, dat er eigen aan is en moet zijn, verliezen. En met grond mag worden betwijfeld of de belangstelling van het publiek — een voor den bloei van onze sport niet te miskennen factor — niet aanmerkelijk zou dalen, wanneer de spanning, die het passeeren van de eindstreep teweegbrengt, zou achterwege blijven.

Kon derhalve de meerderheid van het Bondsbestuur niet medegaan met het denkbeeld om een anderen maatstaf dan het aantal gewonnen partijen aan te leggen, aanstonds erkende zij de door de ervaring bewezen juistheid van de opmerking, dat bij een gelijk aantal gewonnen partijen het bereikt gemiddelde en niet een barrage-wedstrijd den doorslag behoort te geven.

Zulk een beslissende partij, waaraan ook uit een oogpunt van organisatie groote bezwaren verbonden zijn, kan inderdaad ten gevolge hebben dat niet de speler, die in den overigen wedstrijd het meest heeft gepraesteerd, den prijs wegdraagt. Trouwens, hetzelfde systeem behoort te gelden in alle gevallen, waarin twee of meer spelers een gelijk aantal partijen hebben gewonnen, en dan is stellig de moyenne de beste maatstaf om den winner aan te wijzen.

Wordt dan ook de barrage-partij uit het wedstrijdreglement geschrapt, dan is het voornaamste bezwaar tegen de vigeerende regeling vervallen, doch overigens blijve gehandhaafd de bepaling, dat het aantal gewonnen partijen beslissend is, onafhankelijk van andere waardemeters van de speelsterkte."

* * *

Volgens de door de vergadering aangenomen nieuwe eerste klasseformeering zal deze voortaan bestaan uit een hoofdklasse (spelers boven 10 moyenne) en een gewone eerste klasse (spelers van 7 tot 10 moyenne).

Deze indeeling werd noodzakelijk geacht, omdat hierdoor een einde wordt gemaakt aan den onlogischen toestand, dat aan de wedstrijden om het 1ste klasse-kampioenschap gerecht een aantal spelers deelnemen, van wie men vooruit weet, dat zij niet de minste schaduw van eenige kans zelfs hebben om het ooit tot kampioen te brengen. Alleen de hoofdklasse-spelers zullen kunnen deelnemen aan de kampioenswedstrijden-terwijl een ander gevolg er van is, dat Nederland op dit punt meer in overeenstemming met België, Frankrijk en Amerika komt, in welke landen reeds sinds eenige jaren een minimum

van 10 moyenne als basis voor deze wedstrijden vastgesteld is.

* * *

Barrage-partijen zullen voortaan niet meer plaats behoeven te vinden, daar het bestuur voorstelde (en de vergadering dit goedkeurde), dat bij het winnen van een gelijk aantal partijen het totaal gemiddelde den doorslag geven zal.

Voorts besloot de vergadering, op voorstel van het Bestuur, dat in het vervolg een speler, die aan eenigen kampioenswedstrijd deelneemt, niet naar een hoogere klasse verwezen kan worden zonder den kampioenstitel behaald te hebben.

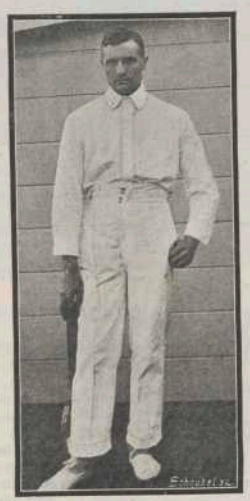
Ook dit besluit zuivert de atmosfeer, die alevel wat raar was in niet geringe mate. Gevallen als die van den heer Koopman (die, zonder dat het hem gelukt was kampioen 2de klasse te worden, op grond van zijn moyenne toch naar de 1ste klasse verwezen werd, om in den voorwedstrijd daarvan reeds finaal „ingemaakt" te worden), zullen hierdoor voor goed tot het verleden behooren.

Wat noodig was!

Wij hebben reden met de op de vergadering genomen besluiten voorloopig tevreden te zijn.

H. DE B.

O. Froitzheim in ons land.

De bekende Duitsche Lawn-Tennisspeler Otto Froitzheim in ons land.

„Internationale lawntenniswedstrijden" stond er in de laatste jaren op menig programma en aanplakbiljet . . En dit doelde dan op het meespelen van de heel weinige Engelschen en nog minder Belgen, die hier de tennissport beoefenden! Het echte internationale van vroeger, toen hier Engelschen, Duitschers en Belgen in de finals kwamen was het niet. Kon het trouwens niet zijn.

En nu, in dit vierde jaar van den oorlog heeft het er allen schijn van dat het internationale herleven gaat. Want onder de duizenden Engelsche en Duitsche geïnterneerden, de „payingguests" zijn tal van goede spelers, die zeer zeker Hollandsch-eerste-klasse-fähig zijn.

En daaronder is niemand minder dan Froitzheim! Otto Froitzheim is het, die Duitschland een internationale tennis-plaats in de wereld heeft doen innemen. Was hij reeds van 1905 af de beste speler in Duitschland, in 1907 won hij met v. Lerner het Europeesch dubbelkampioenschap en sloeg niemand minder dan Wilding twee maal achtereen! Ook in de volgende jaren moest Wilding het nog afleggen, ook Ritchie, toen de beste Engelschman. En in 1912 verwierf Froitsheim te Parijs zoowel het wereldkampioenschap in enkel-spel als in dubbel-spel, met Kreuzer. Van toen af is hij te rangschikken, blijkens de uitslagen zijner partijen, onder de tien beste spelers ter wereld, onmiddellijk komend na Wilding, Brookes, Mac Loughlin, Williams, Décugis e.a.

Toen in 1914 de traditioneele strijd der landen om den befaamden Davis-cup (een strijd van heeren-enkel en dubbel spel van de twee beste spelers van elk land) in Amerika gespeeld werd, waren Froitzheim en Kreuzer de aangewezen Duitsche spelers. Toen in de laatste dagen van Juli dreigde de oorlog. Aan die dreiging schrijft Froitzheim, die zooveel waarde hecht aan de stemming om wedstrijd te kunnen spelen, toe, dat zij tegen het beroemde Australische team (Wilding en Brookes) slechts 1 zet in totaal konden maken.

Terugkeerend werden zij gevangen genomen te Gibraltar, daar streng bewaakt en vervolgens naar de Engelsche interneeringskampen overgebracht. Waar zij ook speelden! op koolaschbanen, zelf op eigen kosten aangelegd! — Zoo is de oorlog: een jaar te voren gevierd in het brandpunt van Engelsch tennisleven Wimbledon, nu vijanden van die bewonderaars. . . .

Bij de uitwisseling was Froitzheim onder de aangewezenen voor Holland bestemd. Kreuzer nòg niet.

Froitzheim gaat ten onzent spelen. Dat is het nieuws, dat de tenniswereld interesseeren zal! Werd niet elk jaar opnieuw geklaagd, dat het onzen besten spelers aan oefening tegen sterker spelers ontbrak? Werd hieraan zelfs niet een vermindering in spelkwaliteit van Diemer Kool toegeschreven?

Als het driejarig kampverblijf met de weinige hygiëne geen nadeeligen invloed op Froitzheim gehad heeft (ons kwam hij nog wat down voor en niet in volle physieke kracht), als hij zijn vroegeren vorm terug vindt, dan zullen Diemer Kool, Scheurleer, Van Lennep, v. d. Feen, Nijpels e.a. een tegenstander hebben, die sterker is. Tevreden over zijn spel is Froitzheim nog lang niet. Trouwens hij speelde alleen nog op cementbanen en die hebben zijn sympathie niet. Echter in R'dam, waar hij verblijf houdt en waar hij reeds vrienden heeft, niet alleen om zijn spel, doch ook om zijn prettig-eenvoudigen omgang — in het groote R'dam met het bloeiende tennisleven zijn niet anders dan cementbanen! Over enkele weken, wanneer het seizoen aan den gang is, het weer milder en aangenamer, zal Froitzheim ook op Lennonias gaan spelen, waar hij zeer welkom zijn zal. En daar zal de spelvorm wel komen — ook met den Balwinabal, die reeds eene belangrijke verbetering ondergaan heeft.

Froitheim's kracht ligt vooral in zijn *zeker* spel. In zijn goede jaren was hij ongeloofelijk „millimeterig"-vast. Hij passeerde uiterst scherp en vooral op het juiste psychologisch moment. Niet in hard en forsch spel ligt zijn fort, maar in voortdurende berekening, in „spielen mit dem Kopf", zooals hij het noemt. Hij speelt vooral achter uit het veld: „rallies of five minutes" schreef Wilding. Een strijd Froitzheim — v. d. Feen kan dus een heelen dag duren! Maar vooral belangwekkend (nogmaals: indien zijn vorm terugkomt) zal zijn strijd zijn tegen een volleyer als Kool, een tacticus als Scheurleer!

Het tennis-seizoen kan er nieuwe attractie door krijgen, wanneer er in het eenzijdig overwicht der kampioenen eenige kentering komt! CORVÉE.

Froitzheim's eerste spel in Holland, nl. op de Sido-banen te Hillegersberg.

Wij hebben er al eens meer op gewezen, dat, niettegenstaande Engeland in oorlog is gewikkeld, het sportleven, en vooral het hippische, daar nog bloeit. Men behoeft bovenstaand plaatje maar eens te bekijken om tot die conclusie te komen. Men ziet op die foto toch een groot veld paarden vereenigd in de „Coulsdon Selling Handicap Hurdle Race", welk nummer op het programma voorkwam van de laatste Gatwick-meeting.

Hippische Schetsen, door A. J. G. van Merkesteyn.

Historische Paarden.

Het paard heeft ten allen tijde aan de meest verschillende schrijvers tot onderwerp gediend.

De Grieksche mythologie is rijk aan fabels, waarin het paard de hoofdrol vervult. De paarden van Pluto, van Aurora, van de Zon, van Neptunus e.a., hadden ieder hun geschiedenis.

In Scandinavische fabels vindt men verhalen betreffende de paarden van Sunna en de legende van de paarden der Walküren is door de meesterhand van Richard Wagner in de bekende opera vereeuwigd.

Oude geschiedschrijvers verhalen van paarden, die wellicht eenmaal eene geschiedenis hadden, doch die thans naar het rijk der romantiek zijn verwezen.

Zoo had men b.v. *Barak*, het paard van Mohamed, een melk-witten hengst, met arendsvleugels, een menschenaangezicht en paardekaken, die in één stap een gezichtsafstand aflegde en den Profeet van de aarde naar den zevenden hemel droeg.

Dan is er *Pegasus*, het gevleugelde paard, dat tot de verblijfplaats der Onsterfelijken vloog en later in het paleis van Zeus, voor wien het donder en bliksem droeg, gehuisvest werd.

Bucephalus, de strijdhengst van Alexander den Groote, was beroemd. Hij was grauw-wit, met groote, bruine vlekken. Men beweerde dat hij altijd knielde, om zijn meester — de eenige die hem kon berijden — te laten opstijgen, iets wat niet zeer aannemelijk klinkt.

Bucephalus, die alleen op het oorlogsveld door zijn meester werd bereden, viel bij een gevecht in handen van de Uxians.

Alexander liet eene proclamatie uitvaardigen, waarbij hij kennis gaf, dat hij een verdelgingsoorlog tegen den geheelen volksstam zou ondernemen, tenzij *Bucephalus* onmiddellijk werd teruggegeven.

En zóó groot was de schrik voor Alexander, dat de Uxians zich haastten *Bucephalus* terug te geven.

In den slag van Hydaspus werd de hengst doodelijk gewond. Voor het eerst gehoorzaamde hij niet aan een bevel van zijn meester, galoppeerde uit de hitte van het gevecht en viel, na zijn meester in veiligheid gebracht te hebben, dood neder.

Ter eere van zijn strijdhengst, bouwde Alexander de stad *Bucephala* — thans Jhelum genaamd — op den oever van den Hydaspus.

Incitatus, de hengst van Keizer Caligul, werd door dezen aan tafel genoodigd, alsof hij een groot heer was. Hij kreeg verguld koren en wijn uit een gouden beker, waaruit de Keizer zelf eerst een teug nam, at uit een ivoren krib en was in een marmeren paleis gehuisvest. Alsof dit alles nog niet voldoende was, begiftigde Caligula den hengst met het consulschap van Rome!

Celer, het paard van den Romeinschen Keizer Virus, werd met amandelen en rozijnen gevoerd, met het Koninklijk purper bekleed en in het Keizerlijk Paleis gehuisvest.

Babiéca was het eigendom van den bekenden krijgsman Ruy Diaz. *Babiéca* ontleende zijn naam aan het feit, dat Diaz, toen hem in zijne jeugd de keus werd gelaten bij het uitzoeken van een paard, met voorbijgaan van de beste paarden, een ongetemd veulen koos, hetgeen zijn peetoom aanleiding gaf, hem een stoffel (Babiéca) te noemen. Diaz gaf denzelfden naam aan het veulen.

Na het overlijden van Ruy Diaz balsemden zijne vrienden zijn lijk en kleedden het in volle wapenrusting. Daarna zetten zij het in den zadel, welk voorwerp daartoe van een rechtstandig raam, als steun, was voorzien.

Te middernacht, in den twaalfden nacht na het overlijden van Ruy Diaz, plaatste men het zadel, met den dooden ruiter, op den rug van *Babiéca*, opende de poort naar de zijde van Castilië en trok in alle stilte de stad uit, teneinde het Moorsche kamp aan te vallen.

Zeshonderd krijgslieden liepen vóór den dooden aanvoerder, terwijl een even groot aantal volgde. Zij trokken met zóóveel voorzorgen voort, dat de Mooren, die in hunne tenten sliepen, geenerlei gerucht hoorden.

Toen zij derhalve onverhoeds door de Spaansche ridders werden aangevallen en den beroemden krijgsman,

met het zwaard in de hand, op zijn groot paard, in het midden hunner vijanden zagen, werden zij door een panischen schrik aangegrepen en vluchtten in wanorde naar hunne schepen, waarbij meer dan 10.000 man omkwamen.

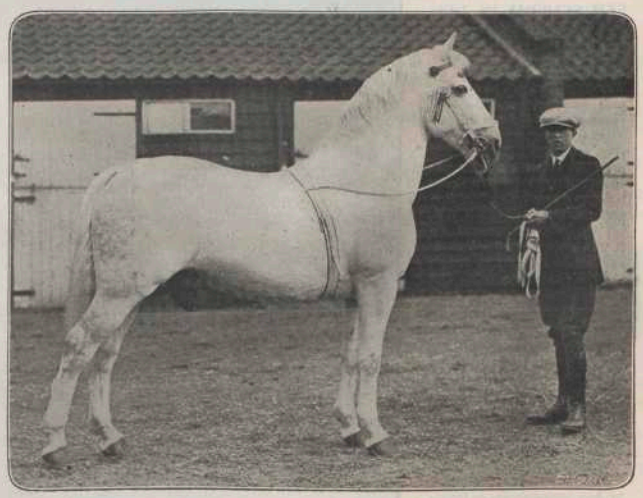
Babiéca zette intusschen den tocht naar Castilië, met het lichaam van zijn meester op den rug en geescorteerd door twaalfhonderd krijgslieden, voort, terwijl van heinde en ver velen kwamen toestroomen om den grooten aanvoerder nog eens voor het laatst te zien.

Toen men het klooster van San Pedro de Cardena bereikt had, werd *Babiéca* van zijn last bevrijd.

Het paard vond later eene rustplaats tegenover dat klooster en als herkenningsteeken werden twee hooge olmen op zijn graf geplant. *(Wordt vervolgd.)*

Op de vorige pagina gewaagden wij van den betrekkelijken bloei, welken de paarden-sport nog in Engeland geniet. Ook op deze bladzijde publiceeren wij daarvan nog een paar voorbeelden. Zoo heeft het hippische brandpunt Newmarket ook dit jaar zijn „Hunters and Polo Pony Show" gezien. Het bovenstaande plaatje is aan deze gebeurtenis ontleend. Men ziet de jury aan den arbeid. De heeren keuren juist voor „The King's Champion Challenge Cup". Een der deelnemende paarden nl. „Gilgandra" paradeert voor de rechters. Ook de tweede illustratie werd te Newmarket genomen en wel tijdens den „Hackney Horse Show". Men ziet op de illustratie een uitnemend paard van den Prins van Wales, een 2-jarige schimmel, die den eersten prijs in bedoeld concours, voorts den kampioens- en wisselbeker won. Wel een typisch plaatje, niet waar?

NAAR DUINDIGT!

Zaterdag, liefhebbers van de paarden-sport, allen op naar Duindigt! We zullen daar iets zien, wat wij in langen tijd niet zagen. Weet men in Nederland nog wel wat wedrennen zijn? En.... naast de rennen biedt het programma eenige goede nummers voor dravers. Er is dus gelegenheid te over om te genieten van „la plus noble conquête de l'homme". Volgens het „Maandagochtendblad" moet het Duindigt-parcours in uitnemenden staat zijn. De regeling is voorts in handen van beproefde krachten. En voor de communicatie met Den Haag is door het organiseerend comité gezorgd. Het reeds genoemde orgaan weet ons verder te vertellen, dat de inschrijvingen voldoende zijn. Het „Maandagochtendblad" schrijft nl. het volgende:

„Bij de rennen zullen wij verscheidene nieuwe paarden in de baan zien, als Golden Horn, Seagull, Viser, Dear Ducky, Thed, Friedel, Corosco, Last not Least, Maidens Blush, Dr. Neet, The Pardoner, Wise Fish, Charly Chaplin, Doornhut en Frail Kitty.

De pessimisten in Holland, die beweerden, dat er geen paarden meer waren, zijn dus aanstonds in het ongelijk gesteld.

Serve them right!

Als nieuwe eigenaars hebben hunne kleuren doen registreeren de navolgende heeren: Capt. R. Joynson en de Lts. W. Guyhorne en J. C. Rogerson te Scheveningen (Engelschen); F. Willing, Jhr. C. Repelaer, A. M. van Oss, Ch. Stokvis, Jack Washington en R. baron Clifford, allen te Den Haag, en P. de Fremery."

Dus: liefhebbers van de paarden-sport, op naar Duindigt. Men kan weer genieten!

Te Amsterdam is de vorige week, in den ouderdom van 61 jaar, overleden de heer Th. van Heemstede Obelt, in leven directeur van de bekende zweminrichting van dien naam aan de overzijde van het IJ. Met den heer van Heemstede Obelt is iemand heengegaan, die veel voor de zwem-sport deed. Hij was dan ook steeds in contact met de leidende kringen in dezen tak van sport.

EEN SCHISMA IN DEN N. V. B?

Naar „De Telegraaf" weet mede te deelen, zouden de Westelijke Eerste Klasse-clubs, deel uitmakend van de vereeniging „Het Gouden Hoofd", Zondag jl. op eene vergadering, gehouden vóór den feestmaaltijd, door Sparta ter gelegenheid van haar 30-jarig bestaan aangeboden, besloten hebben, zich van den N. V. B. af te scheiden, mocht de N. V. B. de vermenging van A- en B-clubs doorzetten, zooals destijds is medegedeeld. Het Gouden Hoofd wenscht noch thans, noch in de toekomst eene vermenging. Dit zou dus op een schisma wijzen. De volgende week komen wij nader op deze kwestie terug.

DE HIMA-RIT GAAT NIET DOOR.

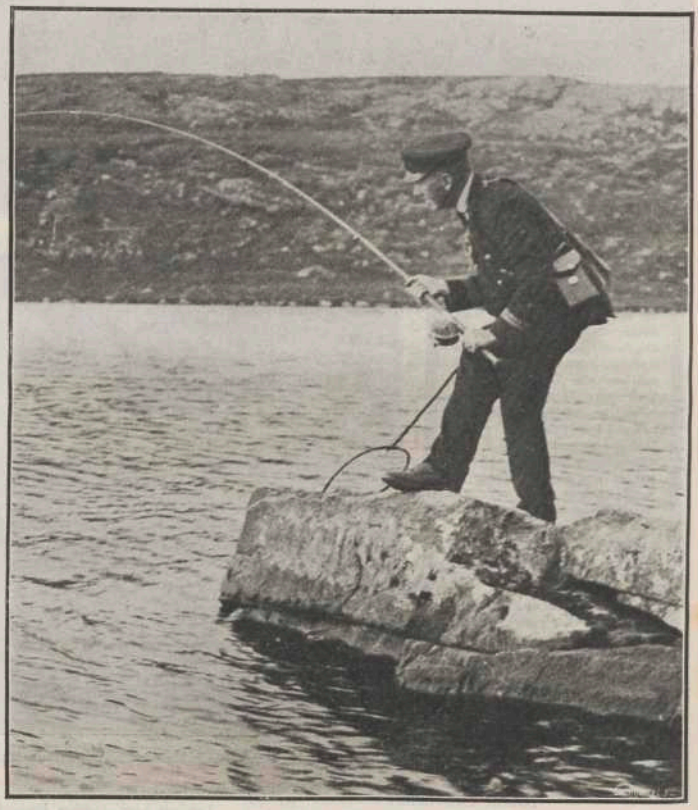
Deelden wij voor eenige weken onzen lezers mede, dat er nog kans was, dat de Hima-rit, zij het dan ook in gewijzigden vorm, zou plaats vinden, wij kunnen thans berichten, dat men zelfs van dit plan heeft afgezien. Het Hima-Comité vond het niet raadzaam, in deze periode een dusdanig evenement te organiseeren. In de eerste plaats is het gebrek aan benzine nijpend. Er is dan ook geen denken aan, dat men volgauto's zal kunnen aanwerven. Secundo is het momenteel bezwaarlijk, een betrekkelijk groot reis-gezelschap op de verschillende pleisterplaatsen van voedsel te voorzien. Men kwam dus tot het besluit: dit jaar geen Hima-rit, en wachten tot zonniger lijden! Een verstandig denkbeeld, nietwaar?

HET KORFBAL-KAMPIOENSCHAP TE AMSTERDAM.

Ja, zoover is het nog niet, lezer, maar zoover zal het zeer, zeer waarschijnlijk wel komen. D.T.V., de vertegenwoordigende club van het Westen heeft toch Zondag het Oosterbeeksche „Onder Ons" met 6—1 geslagen. De Oostelijken gaven goed partij, maar konden toch niet tegen de meer geroutineerde D. T. V.'ers op. Zondag spelen de beide kwalificatie in de hoofdstad. Het zou ons zeer verwonderen, indien D. T. V. hier niet voor goed beslag legde op de eere-plaats. Het is geruimen tijd geleden, dat D. T. V. kampioen was. Begrijpelijk is het dus, dat dit rood-witte kamp juicht. En: Amsterdam zal waarschijnlijk Zondag met D. T. V jubelen.

BOUTMY TERUG!

Volgens het voorlaatste Maandagochtendblad zou Boutmy, de vroegere H. B. S.-crack, met het laatste Engelsche convooi in Nederland teruggekeerd zijn. Het orgaan weet nog mede te deelen, dat Boutmy zich dezen zomer op ferme wijze zou trainen, teneinde het volgend seizoen wederom voor H.B.S. uit te komen. Zulks zou een aanwinst beteekenen, zoowel voor het voetbalspel als voor de athletiek. Want Boutmy is een uitnemend athleet.

Uit ons fotografisch archief!

De Hengel-sport, op IJsland beoefend.....

VICTORIA-WATER Oberlahnstein.

PEINTURE BOGAERTS . BOXTEL.
PORTRETTEN IN OLIEVERF. *Prijscourant gratis*

Hoe Gemeente-besturen zich nuttig kunnen maken, ten opzichte van jachtdieren en zangvogels.

In de eerste plaats dood aan de zwarte kraaien en de eksters, die moordenaars van alle kleinere jachtdieren en die aartsdieven van eieren en jongen onzer zangvogels. Juist in dezen tijd, nu die niet te verzadigen roofvogels aan het nestelen zijn, bestaat er een onfeilbaar middel om ze afdoend op te ruimen. Indien de burgervaders onzer verschillende gemeenten de z.g. fosforeieren, bij verschillende handelaren geheel gereed verkrijgbaar en te betrekken, in de nabijheid der kraaienkolonies doen uitleggen, dan worden ze door de zwartrokken zeer spoedig verorberd, en ze worden voor hunne euveldaden gestraft. Gevaar voor menschen bij het uitleggen dezer fosforeieren bestaat absoluut niet. Ten eerste zijn de schalen dier eieren duidelijk gemerkt met het woord „vergif" en ten tweede verspreidt de inhoud dier eieren, door het ingebrachte fosfor, een zoo intensen stank, dat niemand zal probeeren ze te nuttigen. Kraaien, eksters en ander roofgespuis echter laten zich door dien fosforgeur en smaak niet afschrikken. Integendeel, ze nemen den inhoud dier geprepareerde eieren met graagte tot zich. Desnoods — ofschoon m.i. overbodig — kan men de eieren zwart kleuren, waardoor ze aan het gezicht onttrokken worden. Men legt ze gewoon in het gras op den bodem bij de boomen waar ze nestelen, en de verwachte uitwerking geschiedt zeker. Hier te Amsterdam b.v. op het oude kerkhof bij de Muiderpoort, en in vele onzer boomen in plantsoenen en parken, zijn de kraaien nu bezig hunne nesten in groot aantal gereed te maken, een prachtgelegenheid om ze radicaal op te ruimen en de bewoners in de nabijheid te ontlasten van het vervelend gekrijsch.

Zeer zeker zullen door de vernietiging dezer roofdieren vele nesten van zangvogels gespaard en die nuttige en fraaie natuurvoortbrengselen zeer gebaat worden, tot genot van natuurvrienden. Ook worden door het dooden van kraaien en eksters en vele jonge patrijzen en hazen, die dan niet langer door die dieren kort na de geboorte geroofd worden, voor roofmoord behoed.

Het jachtgebied der te Amsterdam broedende kraaien strekt zich over een zeer groote uitgestrektheid uit. Indien men in den namiddag in de omstreken van deze stad fietstochtjes onderneemt, en men geeft zijn oogen goed den kost, dan ziet men groote zwermen zwartrokken — soms wel vluchten van 300 stuks en meer — op de stad aantrekken, om bij hunne nestplaatsen te overnachten. Men komt dan tot het besef, welke groote hoeveelheden dierlijk voedsel door dat gespuis geroofd worden.

Een zeer navolgenswaard voorbeeld heeft het Amsterdamsche gemeente-bestuur gegeven, door onze parken te bevolken met halfwilde eenden.

In het Oosterpark, het Vondelpark, het Hortuspark ziet men hoe langer hoe meer prachtige halfwilde eenden. Nu zijn ze in den paartijd, en eenige broedsels zijn reeds in wording. Ook op het kerkhof bij de Muiderpoort broeden ze, doch als de kraaien niet worden opgeruimd is er weinig kans, dat die broedsels uitkomen. Deze eenden stammen af van wilde eenden in onze Artis Natura Magistra tot broeden gekomen, en het is waarlijk zeer interessant op te merken, hoe deze prachtige vliegers des morgens en des avonds tusschen de boomen onzer parken heenvliegen en op de verschillende verblijfplaatsen in Amsterdam hunne soortgenooten gaan bezoeken.

Dikwijls ontmoette ik de langnekken, al vliegend door het Oosterpark, en genoot van de schitterende kleuren der waarden en die prachtige wildkleurigheid der vrouwelijke exemplaren.

Behalve dat men in onze parken de het oog bekorende bewegingen, zoowel bij het zwemmen als het vliegen der eenden kan opmerken, brengen ze alweder — een feit van lang niet algemeene bekendheid — een zeer groot voordeel voor de stadsbewoners.

De *muggenlarven*, die in groote hoeveelheid aan en onder de boorden van het stilstaand water in onze parken tot ontwikkeling komen, en niet door menschenhanden te vernietigen zijn, worden door de eenden met graagte gezocht, gevonden en vernietigd, waardoor ze millioenen muggen, niet te vergeten de malariamuggen, verhinderen tot ontwikkeling te komen.

In Amerika is men zoo overtuigd van het nut van eenden in stadsparken — juist met het oog op die muggenvernietiging — dat aldaar het verbreiden dier vogels in en om de steden, sterk in de hand wordt gewerkt. Verleden jaar ontdekte ik een eendennest op een eilandje in het Oosterpark. Het was wel een toeval, dat ik van een der grindpaden af op circa 30 Meters afstand de broedende eend opmerkte, ondanks haar zoo goed helpende schutkleur (mimicry). Vele ochtenden liep ik voorbij die plaats, en zag meermalen eenige ratten in haar nabijheid. Ik was blij voor de moeder, dat het nest is uitgeloopen en ik haar op een goeden morgen met 8 pullen in de onmiddelijke nabijheid van het nest zag zwemmen. Eenige malen zag ik ratten op klaarlichten dag jacht maken op de pullen, die uit gedoken houding in het gras tusschen de jonge eendjes trachtten in te springen. De moedereend was echter op haar hoede en zorgde zooveel mogelijk, dat haar jongen niet te kort aan den kant kwamen. Gelukkig trachten de parkopzichters het rattengespuis zoo kort mogelijk te houden door het ingraven van fosforbrei, toch worden nog vele eendenpullen door de ratten vermoord.

H. G. KOSTER Wzn.

A'dam, 4 April 1918.

Hôtel Café Restaurant van Zeben, Wagenstraat 44, Den Haag.

CLICHÉ'S VOOR DIT TIJDSCHRIFT ZIJN VERVAARDIGD BIJ DIRK SCHNABEL, A'DAM.

Ter bespreking ontvangen!

Hand-Book of Automobiles.

Wederom ontvingen wij het „Hand-Book of Automobiles" over het jaar 1918, uitgegeven door de „National Automobile Chamber of Commerce" te New York. Deze catalogus, fraai gedrukt en verder uitgevoerd, bevat de verschillende merken, welke Amerika op het gebied van de automobiel-nijverheid voortbrengt. Alle bekende wagens passeeren in dit handboek de revue, terwijl ook een plaats aan vrachtauto's is ingeruimd. Er is eveneens een afdeeling „electric vehicles". Deze doet je, als Hollander, watertanden. In Amerika schijnt nog benzine genoeg te zijn. Daar schenkt men dus niet al te zeer aandacht aan dit soort van voertuigen. Maar hier in ons land zou men van zulke karretjes kunnen profiteeren. En dan: die Yankeecars zijn niet duur. Wij noteeren o.a. de „Detroit Electric Brougham" van de Andersoncompany ad $ 2940.—, de „Milburn Brougham" ad $ 1885.—, de „Woods Dual Power", precies een gewone auto, wat uiterlijk betreft, ad $ 2950.—. Deze uitgave is als die van het vorige jaar hoogst belangrijk. Wellicht komen wij er binnenkort op terug.

DE DENKENDE MAN

rookt een PETERSON's PATENT PIPE uit het Magazijn „DE BEURSKLOK" DAMRAK 65 n/d WITTE BIOSCOOP GEBRs GOOTE

:: JOHN KENNIS ::
:: LADIES AND GENTLEMEN'S TAILOR ::
WETERINGSCHANS 251 — AMSTERDAM
:: TELEPHOON N. 8321 ::
Magazijn geopend 9—6 uur

Hollandsche Lederwarenfabriek
Prinsengracht 526 - Amsterdam.
Fabrikante van:
RUGZAKKEN voor Padvinders, Jagers, Toeristen.
FOUDRALEN voor alle SPORTATTRIBUTEN.
FIETS- EN ZADELTASSCHEN.
Luxe- en Gebruiksartikelen van Leder, Kunstleder, Wasdoek, Waterproofstof enz.
Levering alléén aan den handel.

G. J. BESSELING
BLOEMENSALON en KWEEKERIJ
Telefoon 805 Kastanjelaan 31
ARNHEM.

Highland Tobacco Co.
AMSTERDAM.
Vraagt onze merken:
Libanon . . . . . 5 cts. Seraïdaris No. 4 2½ cts.
Seraïdaris No. 5 . 3 „ Red Tipped . . 2½ „
Overal verkrijgbaar.

H. VAN DER SCHAAR Lz.
J. W. BROUWERSPLEIN 15
Telefoon Z. 5800 en Z. 6560
Bouwt 1e klasse woonhuizen.

HÔTEL—CAFÉ—RESTAURANT „SUISSE", AMSTERDAM.